



NATUURKUNSTPARK 2012

Het Begin van de Wereld

KVF

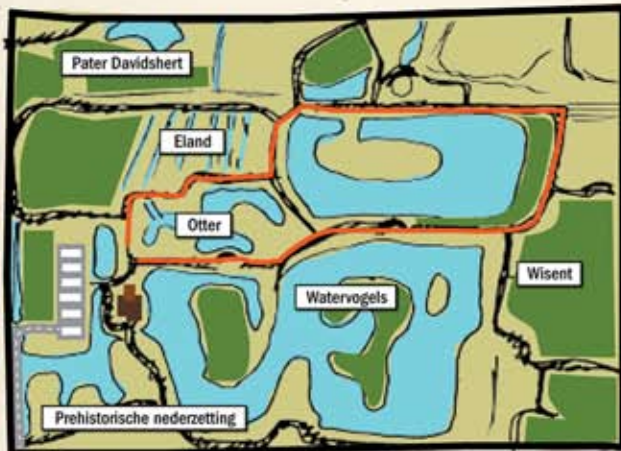
Natuurkunstpark 2012 Het Begin van de wereld

Op 21 december 2012 vergaat de wereld!
Dat denken de mensen die geloven dat de Mayakalender niet voor niets op die dag eindigt.

Wij denken dat 2012 niet het jaar is van het einde van de wereld, maar dat van een nieuw begin. Een tweede oerknal, of een stroomversnelling in de evolutie, of misschien wel een streep onder de eerste wereld en opnieuw beginnen met een tweede: Wereld 2.0.
Twaalf kunstenaars hebben dit uitgangspunt genomen voor het ontwerpen van een ruimtelijk kunstwerk.
Omdat we denken dat de nieuwe wereld er een zal zijn van 'samen', hebben we zes van de twaalf kunstenaars uitgedaagd om samen te werken met verschillende groepen uit Lelystad:
community-art in Natuurpark Lelystad.

De kunstwerken zijn te bezichtigen vanaf zaterdag 30 juni t/m 22 december 2012.

De opening is op 30 juni - 14.00 uur bij het bezoekerscentrum.
U bent van harte welkom.



Natuurpark Lelystad
Vlotgrasweg 11
8219 PP Lelystad
Entree gratis
(steunleden kunnen ook gratis parkeren)

NATUURKUNSTPARK 2012 HET BEGIN VAN DE WERELD



*Tekst uitgesproken bij de opening van Natuurkunstpark 2012,
op zaterdag 30 juni in Natuurpark Lelystad*

Had u nog wat op uw ooit-nog-eens-te-doen-lijstje staan,
een berg beklimmen, parachute springen, diepzee duiken,
tango dansen, je vriend of vriendin ten huwelijk vragen,
doe het dan snel, dit jaar nog,
want op 21 december 2012 eindigt de wereld.

Mijn naam is Hein Walter, ik heb samen met Michel Bongertman
en Trudy van der Meer dit kunstproject georganiseerd.
Natuurkunstpark 2012.

Twaalf kunstwerken in Natuurpark Lelystad;
ze blijven staan tot 22 december.

Mocht de wereld inderdaad op 21 december vergaan,
dan hebben we ons de moeite van het opruimen bespaard.
Als de wereld op 22 december nog wel bestaat,
dan zijn we dankbaar en opgelucht
en kunnen we met een blij gemoed de boel inpakken.

Het begin van de wereld, dat is ons thema dit jaar.
We hebben dit thema gekozen omdat de wereld, volgens ons,
een transformatie ondergaat. We zien het om ons heen gebeuren.
Niet het einde van de wereld,
maar een doorstart, een nieuwe wereld, een nieuwe mensheid.

Voordat die nieuwe wereld een feit is,
krijgen we het wel eerst voor onze kiezen.
Door de zure appel heen bijten, ellende,
ongeluk en ongelukken, dood en verdriet.

In het groot gebeurt dat, mondiaal,
denk aan de spanning in het Midden Oosten,
denk aan energie voorzieningen,
denk aan de gigantische eilanden van vervuiling in de oceanen,
denk aan de geldcrisis in Europa, Griekenland,
Spanje, Portugal, Nederland.

We lopen echt met de wereld langs een denkbeeldige afgrond.
Soms steekt iets of iemand een hand uit,
en dan lijken we gered, zoals in 2008 bij de Amerikaanse
presidentsverkiezingen, toen Obama de verlossende engel leek
die de wereld ging redden, de zwarte Messias,
maar nu lijken ze daar zijn hand los te laten.
Willen ze toch liever vallen?

In het persoonlijke vlak gebeurt het ook,
tijdens het proces is de echtgenoot van een van de groepsleden
overleden. De groepsleden die hebben meegewerkt aan de tot-
standkoming van een van de twaalf kunstwerken.
Voor haar is de grote wereld in een klap naar de achtergrond
gedrukt, nu neemt het persoonlijke leven alles in beslag.
We wensen haar sterkte.

De wereld kan groeien en bloeien,
maar voordat de groei kan beginnen,
moeten we eerst door het dieptepunt heen.
Zo werkt transformatie.
Wees niet bang voor verandering, maar geef je er aan over.
Wie niet mee kan gaan met de verandering,
die zal vast komen te zitten in de modder, in drijfzand.
Wie zich eraan overgeeft, die stroomt mee met wat gaat komen.

De wereld wordt nieuw,
maar eerst moeten er dingen worden afgebroken.
Maar dat afbreken is natuurlijk een nare fase,
die wil je liever niet zien, die wil je liever overslaan.
En als je er middenin zit, dan kun je daar behoorlijk depressief
en zwartkijkerig van worden.

Overslaan kan niet.

Maar met kunst kunnen we wel vooruitkijken,
met kunst kan namelijk alles,
daarom is kunst zo bijzonder!
Bij dit kunstproject leggen we niet de focus op de fase van
ellende, maar op de fase die erna komt,
op de nieuwe wereld, de gelukkige wereld,
de betere wereld.

Kunst heeft de afgelopen decennia de 'porfunctie' gehad,
de wakkerschud functie, de irritatiefunctie,
kunstenaars moesten de lelijkheid van de wereld laten zien,
de donkere kant van de vrije wil, z
e moesten de mensheid aan de kaak stellen,
en daar maakten we geen vrienden mee,
maar het was nodig om de transformatie voor te bereiden.
Nu is het tijd
om weer de schoonheid te laten zien van het leven.
Kunstenaars moeten de weg tonen naar de uitgang,
de weg naar het licht.
Dat is nu de opdracht aan kunstenaars,
om visionair te zijn.
Lucht, adem.

De weg naar de uitgang van de ellende
is de weg van gemeenschap, de weg van samenwerking.
Op wereld niveau, op Europees niveau,
hier in eigen land als het gaat om vernieuwing van de
democratie, om verbetering van de rechtspraak,
zorg en onderwijs, om het invoeren van nieuwe technieken,
om de verdeling van de kansen, om compassie,
een eerlijke verdeling met aandacht voor kwaliteit, talent, inzet...

Dat is allemaal niet eenvoudig, want het leven is
bijzonder ingewikkeld, en de weg is lang,
maar als het niet gebeurt in samenwerking,
dan gebeurt het niet.

Samenwerking is de eerste voorwaarde.
Als we niet samenwerken, hoe goed we ook zijn,
hoeveel kwaliteit we ook in huis hebben,
als we niet samenwerken, dan blijven we eenzame dribbelaars,
egotrappers die overtuigd van zichzelf voor eigen winst gaan,
maar in het proces hun hoofd verliezen.

Samenwerken.

Bij sport heet dat teamwork.

Bij kunst heet dat Community Art.

Zes kunstenaars van de twaalf hebben samengewerkt met
groepen bewoners uit Lelystad.

Een koor, een vriendengroep, buurtbewoners, mensen met een
drugsverleden of een psychiatrische achtergrond, mensen met
hersenschade, leden van een voetbalclub...

ze hebben allemaal samen met de kunstenaars nagedacht,
getekend, ontworpen, gebouwd, en gevoeld hoe het is om

kunst te maken, gevoeld hoe het is om geïnspireerd te worden, om de creativiteit in jezelf aan te boren, zij hebben ervaren welke bindende kracht er uitgaat van samenwerken.

De andere zes kunstenaars hebben zich laten inspireren door de nieuwe wereld, zij tonen de weg voor de mensen die nog moeten wennen aan het idee dat de wereld gaat transformeren. Zij leveren commentaar, benaderen het idee van een nieuwe wereld filosofisch.

Twaalf kunstenaars geven hier in Natuurpark Lelystad het voorbeeld.

Wij verkondigen als twaalf apostelen van de toekomst de boodschap van de transformatie.

Een dozijn, en in ons kielzog een horde aan volgelingen, twaalf keer twaalf, dat maakt honderdvierenveertig, Als die allemaal twaalf mensen vertellen van de nieuwe wereld, dan bereiken we binnen de kortste keren 1728 mensen, keer twaalf is 20.736, keer twaalf, bijna 250 duizend mensen. Dat is een stad.

Laat die stad de hoofdstad worden van de nieuwe wereld, de deur naar de toekomst, het voorbeeld voor alle dorpen en alle plaatsen, wereldwijd, groot en klein.

Laten we die stad Kunststad noemen, zodat we voor altijd herinnerd worden aan het feit dat kunst ons van de ondergang gered heeft.

En de twaalf kunstenaars van Natuurkunstpark 2012 komen in de geschiedenisboeken:

Alexandra Klein
Anita de Harde

Sonja Rosing
Marisja van Weegberg
Karin van der Molen
Anthea Simmonds
Mariël Bisschops
Wendela van Lynden
Rob van den Broek
Daad
Willem Hoogeveen
Michel Bongertman

En ook de organisaties en mensen die ons hebben ondersteund, aangemoedigd, uitgedaagd:
de gemeente Lelystad,
de Cultuurscout van Lelystad
het SNS Reaal fonds
Het Flevo-landschap

Zonder hen konden we het niet.
Zonder hen kunnen we het niet,
morgen, volgende maand, de komende jaren.
De nieuwe wereld is namelijk niet klaar in een dag.
Vandaag is het begonnen,
22 december zijn er grote stappen gezet,
maar dan komt het er op aan, het volhouden,
het blijven zoeken, verwachten, verlangen, vragen, hopen, vertrouwen...
en dan langzaam maar zeker gebeurt het,
zie je het,
als mist die optrekt.
De zon breekt door.

De spelende mens

Willem Hoogeveen

samen met leden van voetbalclub SV Lelystad

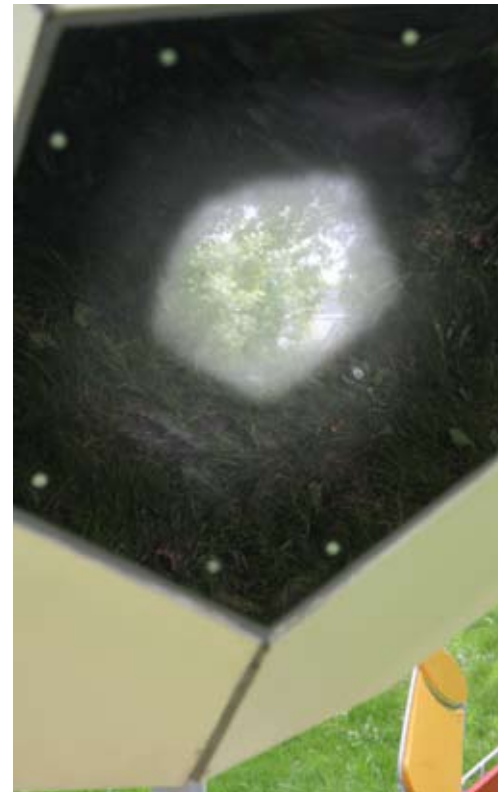
De wereld - in de gedaante van een voetbal. Wit Zwart. De witte vlakken zijn van hout en de zwarte van plexiglas. Het plexiglas is van binnenuit aan de randen zwart gespoten. De bal is net hoog genoeg zodat een jongen of meisje van een jaar of 10 eronder kan staan, met zijn/haar hoofd in het gat.

Aan de binnenkant van de bal zie je tegen een zwart geschilderde achtergrond gouden sterren - dat zijn natuurlijk de voetballers van SV Lelystad, sterren!

Door het plexiglas kijken we van binnen naar buiten, want er is natuurlijk meer dan voetbal alleen.

Als je de bal als wereld beschouwt, dan kijken we naar buiten het heelal in. En de ontwikkeling van de mensheid onderstreept dat: we worden steeds meer wereldburgers en reizen wat af. Sportevenementen zijn ook steeds vaker wereldwijd. En ook op het gebied van techniek en spullen zijn we mondiaal, global: onderdelen van onze auto's komen overal vandaan.

We kunnen in de bal kijken omdat hij van onder open is. Als we er naar toe lopen gaan we door een haag van "gemetselde" schilderijen. Die haag staat voor bouwen. SV Lelystad is al 45 jaar aan het bouwen. We zien een kopje, een shirt en een schop. Die symboliseren wat vrijwilligers allemaal doen. Zonder hun handen geen voetbal. Maar misschien is de belangrijkste boodschap wel: speel!





Stilstaan

Rob van den Broek

Ergens bij stilstaan, dat is ergens even over nadenken, tijd nemen om iets tot je door te laten dringen. Vaak ga je erbij zitten.

Stilzitten heeft die betekenis van nadenken gek genoeg weer niet. Dit kunstwerk roept om op om te gaan zitten en ergens bij stil te gaan staan.

Het is een lege, besloten ruimte. Er is plaats voor twee, hooguit voor vier. Je zou het kunnen beschouwen als een wachtkamer, een bushokje.

De bus naar de nieuwe wereld vertrekt over een paar minuten.

Het is tegelijk een ruimte voor gesprek. Je kunt elkaar er niet ontlopen. Als je daar met iemand anders zit, dan kan het niet anders dan je je bewust bent van het gesprek, bewust van de ander. De woorden klinken er door de overkoepeling ook anders.

Het is ook een plek die uitnodigt voor het doen van een bijzondere belofte. Ja, ik wil. Je zit met z'n tweetjes knus in een ring en je spreekt uit wat je voelt.





Golf van de schepping

Anta de Harde

Het aardse leven kan niet zonder water en ook in de nieuwe wereld zal water ongetwijfeld van levensbelang zijn. Het leven is in het water begonnen. Ligt het daarom niet voor de hand dat de transformatie die de wereld gaat doormaken in het water zal beginnen? Als een golf die over ons heen komt! We zullen eerst moeten verdrinken om erna als nieuwe mensen uit het water op te kunnen staan!

Water staat symbool voor bewustzijn. Weten en denken zou je vloeibaar kunnen noemen. Bewustzijn, inzicht in jezelf en in de wereld is geen stilstaand gegeven, maar stromend, altijd in beweging.

Voor sommigen is bewustzijn een vijvertje, een ogenschijnlijk stilstaand water waarin guppies en goudvissen zorgen voor kleine bewegingen in de onderstroom en waarbij de zon zorgt voor temperatuurwisselingen; voor anderen is bewustzijn een snelstromende rivier, een zee, een kolkende oceaan. Af en toe happen ze naar adem en vaak lijken ze ten onder te gaan in hun eigen vermoeiende dynamiek, maar hun maalstroom brengt ze ver.





De bank van de levenskunstenaar

Daad

samen met mensen met verslavingproblematiek en/of mensen met geestelijke problemen die maatschappelijke ondersteuning nodig hebben.

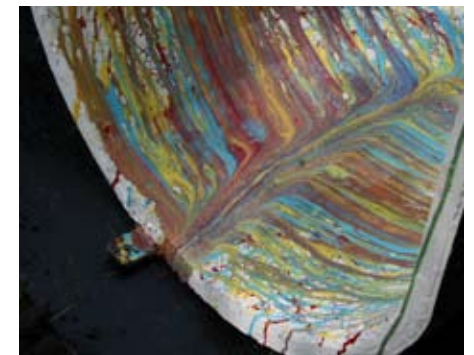
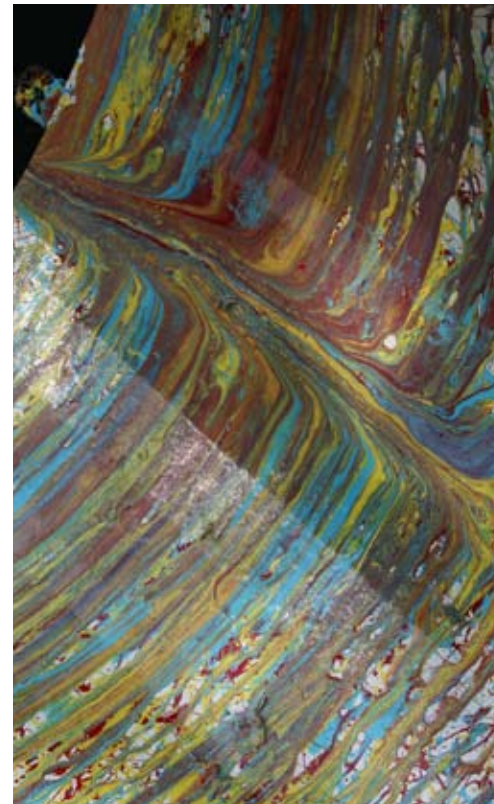
Het leven heeft kanten die niet makkelijk zijn – op lichamelijk gebied, op geestelijk, maatschappelijk of economisch. De levenskunstenaar is iemand die deze uitdagingen niet uit de weg gaat, maar ze – soms gedwongen – tegemoet treedt.

Een ontmoetingsplek, dat is de kern van dit kunstwerk. Een ontmoetingsplaats die met twee niveaus de twee realiteiten van het leven visualiseert: hoger en lager.

Van elkaar leren en naar elkaar luisteren, dat is de kans die hier wordt geboden. We hoeven niet allemaal zelf alle hoogteverschillen van het leven te ervaren, want je kunt ook leren van de ervaringen van anderen. En dat kweekt weer begrip voor elkaar – een betere wereld. Zijn we bereid de dialoog aan te gaan?

De golf laat ook zien dat hoger en lager met elkaar verbonden zijn en dat de iemand in de ene situatie zomaar in de andere terecht kan komen. Als je het bankje zou kunnen omdraaien, dan zie je het meteen: wat hoog was, is laag geworden en wat laag was hoog.

Wat dit kunstwerk verder nog duidelijk maakt: wie laag zit, die hoeft niet bang te zijn dat die nog lager kan, maar kan alleen maar omhoog.





Kooi van Faraday

Alexandra Klein

Wat hangt me boven het hoofd? Wat trilt daar?
Wat is daar uit de lucht gevallen, als een komeet uit de ruimte?

Het doet me denken aan de kooi van Faraday,
een elektrisch vacuüm voor natuurkundige experimenten.

Ik zie de aarde, en nog een, en nog een!
Schuilt daarin de toekomst?

Streek weg wat niet van toepassing is!
Kies er een die je mooi vindt! Klein of groter.

Let op de beweging; het is niet de wind in de bomen.
Het is de frequentie waarop wij trillen.

Mensheid, vandaag meedraaiend op deze aarde,
morgen door trilling reizend naar een parallel universum.

Gaan we op weg naar een andere wereld,
of blijf je liever in deze kooi gevangen?





De Tien Geboden

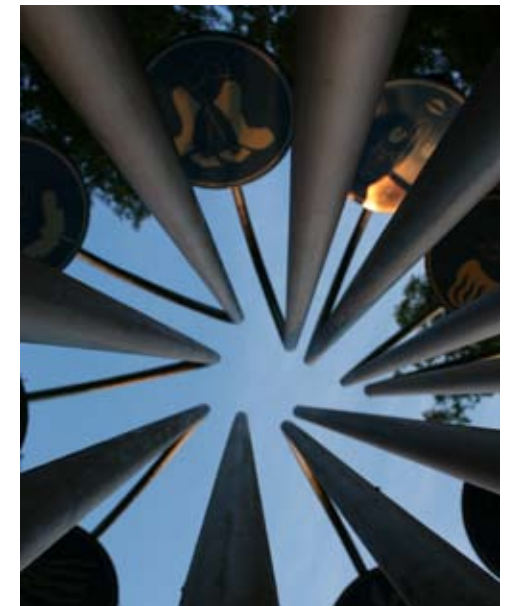
*Rob van den Broek en Wendela van Lynden
samen met deelnemers van het activiteitencentrum
Interakt Contour Het Rode Klif*

“U zult niet doden”, “U zult geen echtbreuk plegen”, “U zult niet stelen”... drie van de tien wetten die we kennen als De tien geboden. Voor de nieuwe wereld zijn vanzelfsprekend nieuwe geboden nodig.

Deze tien geboden hebben de vorm gekregen van verkeersborden. Als een bosje bloemen in een vaas staan ze te schitteren in het landschap. Als het regent kunnen ze ook dienen als paraplu. Ze hebben ook de uitstraling van lantaarnpalen die zich buigen om ons bij te lichten.

Geen verbodsborden, dus niet rood, maar blauw met wit – gebodsborden. De opdrachten die op de borden staan, hebben een vrijer en speelser karakter dan de geboden van Mozes, maar in directheid zijn ze aan elkaar verwant.

De nieuwe geboden geven de richting aan die de nieuwe wereld moet opgaan. Eigenheid. Expressie. Oorspronkelijkheid. In die nieuwe wereld is de natuur van levensbelang; ook de plaats die de mens heeft in de natuur is essentieel. De nieuwe Tien Geboden geven ons de sleutel van de nieuwe wereld: expressie. Wees jezelf en naturel en je eigen expressief gezicht zal één worden met de natuur.





Het begin

Karin van der Molen

De huiveringwekkende paddenstoel die we kennen als ontplofte atoombom. Niets ontziend en alles vernietigend. Zal het zo gaan? Is dat de weg? Moet eerst de oude wereld kapot voordat we een nieuwe wereld kunnen maken? Is het leven niet ook zo begonnen? We noemen dat begin heel makkelijk de Oerknal, maar woorden op papier zijn zonder geluid. We kunnen ons het geluid van die oerknal eerlijk gezegd helemaal niet voorstellen, maar het moet toch echt ook vernietigend zijn geweest, splijtend, stilte verwoestend, ruimte brekend, ruimte scheppend.

Een gewone paddenstoel, een zwam, een champignon of een van die vele onbekende wonderlijke soorten, zijn in het klein net zo vernietigend als hun grote atoombombroeder. In een nacht schieten ze als een raket uit de grond. Ze zijn aantrekkelijk en sommige zijn eetbaar en voedzaam, maar ze kunnen ook dodelijk giftig zijn.





I've heard there was a secret chord

Mariël Bisschops

*samen met een vriendengroep uit Lelystad
en The New Land Singers Flevoland*

Dit is de nieuwe kerk, de deur staat open. Kom binnen!
De ruimte heeft denkbeeldige muren en in die denkbeeldige muren hangen denkbeeldige ramen. Door de ramen zien we natuur, van welke kant je ook kijkt: er is natuur binnen, er is natuur buiten en het kunstwerk is ook nog gemaakt van natuur. De weg naar de nieuwe wereld is een natuurlijke weg!
Dit kunstwerk speelt ook met de begrippen binnen en buiten. Het is een suggestieve ruimte; virtueel kan blijkbaar ook zonder computer.

Binnen zien we gezichten. De gezichten kijken ook naar ons. Bij gotische kathedralen werden aan de dakgoot waterspuwers geplaatst om de regen af te voeren, gargouilles; dat waren vaak speelse koppen, niet zelden met een geniepig of gemeen uiterlijk, soms zelfs duivels. De gezichten die in deze natuurlijke kerk aan de bomen hangen, doen denken aan gargouilles. Hier hangen ze echter binnen, op de plaats van het koor in stenen kerken. In de nieuwe kerk is iedereen welkom, zelfs de waterspuwers met hun duivelse tronies.

Laat je ware gezicht zien, zegt het kunstwerk ook. Het nieuwe kun je alleen bereiken als je bereid bent om het oude onder ogen te zien.





Levensgolf

Ninette Koning

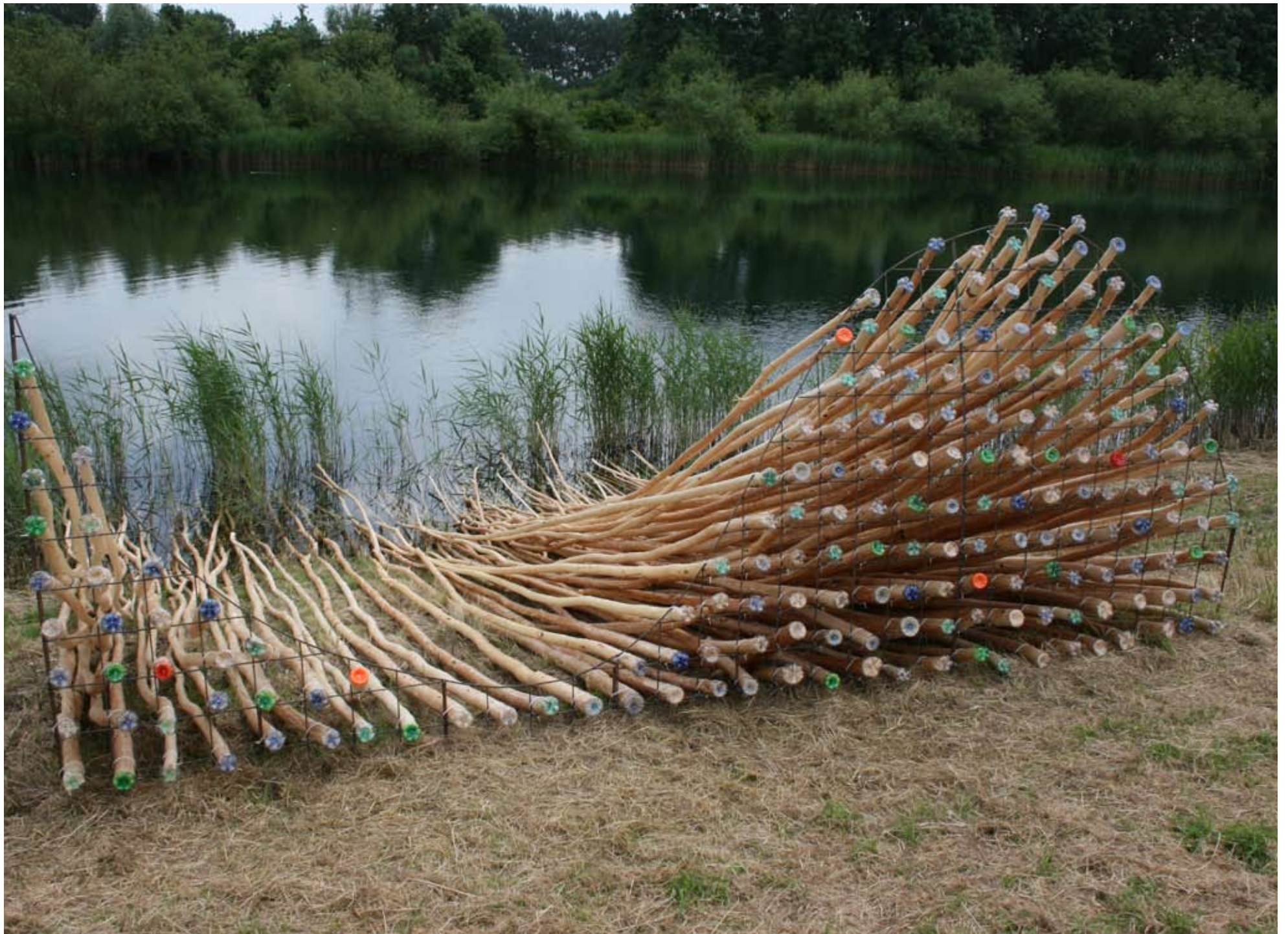
samen met bewoners van de Hollandse Hout

De neergang is nooit een einde, maar altijd een noodzakelijke beweging in het proces van groeien. Het leven is een sinusgolf en het water is de bron waaruit ontwikkeling ontstaat. Dat is de kern van het bestaan. Al lijken dingen soms dramatisch te eindigen, een dieptepunt is altijd het begin van een opwaartse lijn.

Licht, transparantie, beweging, reflectie... het zijn woorden die in deze golf vanzelf aan de oppervlakte komen. En wie zich laat meestromen met de golvende beweging, die dwaalt vanzelf in gedachten naar de zee en het geluid van de branding. Vrouwen zullen misschien verder denken aan geboorteweëën, mannen waarschijnlijk eerder aan de conjunctuur, de ademhaling van de economie.

Zoals de zon kan spelen met de golfjes op het water, zo speelt het licht hier met het doorzichtige plastic en laat het schitteren. Als je midden in de golf zit, dan ben je aan het overleven, dan heb je geen tijd om van dat lichtspel te genieten. Maar wie er van een afstand naar kan kijken, die ervaart de schoonheid van de grote golf en heeft ook oog voor de details.





Mal voor de nieuwe mens

Michel Bongertman

De nieuwe wereld. Die gaat er komen!
De huidige mens hoort bij de huidige wereld.
Wij, nakomelingen van de Afrikaanse Adams en Eva's ,
wij horen bij de oude wereld.

Voor de nieuwe wereld zijn natuurlijk nieuwe mensen nodig.

Hier ligt de mal die voor de vrouw gebruikt kan worden.
De klei is gebakken:
eerst gedroogd, daarna met houtskool gevuld en aangestoken.
De nieuwe vrouw: aards, vurig en uitnodigend.
Haar gevoel en geweten zijn diep ingebrand.

De man staat aan haar voeten, zijn handen ten hemel gericht.
Hij is afgebrand.
Zijn oude rol als leider is uitgespeeld.
Zijn nieuwe rol is dienend en verbindend.
Hij vormt de verbinding tussen de hemel en de aarde.
Hij wijst ons de weg van de oude wereld naar de nieuwe.
Het enige wat hij heeft overgehouden is zijn liefde.





21-12-2012=11

*Sonja Rosing en Marisja van Weegberg
samen met bewoners van het Sidhadorp*

Tel van de datum van 21 december 2012 alle losse getallen bij elkaar op (2+1+1+2+2+0+1+2) en je komt uit op het getal 11. Dat getal staat voor de geboorte en de verankering van het nieuwe. Elf staat ook voor spiritualiteit, voor inzicht en bewustzijnsverhoging.

De nieuwe wereld zal ongetwijfeld een spirituele wereld zijn. De bewoners van het Sidhadorp zijn in dat opzicht wegberijders en profeten: zij zijn dagelijks bezig met meditatie en bewustzijn.

De nieuwe wereld zal niet zonder slag of stoot worden bereikt. Een zondvloed, in welke vorm dan ook, ligt voor ons in het verschiet. Zoals Noach een Ark bouwde, zo hebben ook de bewoners van het Sidhadorp een Ark gebouwd. Niet een die als speelbal van de elementen dobert op de oceaan, maar een vaste Ark, een die is verankerd. De reis naar het nieuwe vindt immers plaats in onszelf, niet buiten ons. We moeten niet afdrijven, maar blijven.

De kleur van de Ark is ultramarijn. Het blauw van de oneindigheid, van de ruimte en het reizen van de geest, de kleur van kosmische liefde, de hemel, van meditatie en van eeuwigheid, het al. Wij zijn en blijven altijd een deel van het geheel.





Roll out the red carpet

Anthea Simmonds

De rode loper uitgerold voor ons: wij zijn de VIP's. Wij mogen als bijzondere gasten naar de première van de nieuwe wereld. Wij zijn de hoofdrolspelers, wij zijn de cast. We spelen de karakters, wij deden de regie, het idee kwam van ons, het is onze eigen scenario.

Maar waarheen voert de rode loper ons?

Waar is de ingang van de nieuwe wereld?

En wanneer begint eigenlijk de voorstelling?

Of komt de nieuwe wereld zelf over de rode loper naar ons toe?

Gaat die ons voorbij? Wij kunnen er naar zwaaien met ons handje.

De nietsvermoedende wandelaar struikelt er misschien over. Blind voor de signaalkleur! Hij gelooft de doempraatjes niet, hij heeft geen oog voor gevaar, maar ook niet de verbeelding om te zien hoe hoe mooi de wereld is die ons wacht.

De nieuwe wereld? Er komt geen nieuwe wereld, zegt hij.

Het zal een rode loper voor de koning zijn,

voor de keizer van de wetenschap...

Voor de bode van het onheil...

Met een belofte als boodschap...

Ik zie alleen een loper.

Leeg. Naakt – de nieuwe kleren.





Oorsprongverhaal 1

door Hein Walter

De hemelwezens (licht, sterk, razendsnel en behendig) speelden op een dag een spel met sterren.

Ze hadden zich in teams verdeeld:
de goden en de geesten.
Ze hadden de sterren een teken gegeven.

Ze gooiden om het verst.
De goden bleken verreweg het sterkst.

Maar de geesten waren slecht verliezer.
Toen zij merkten dat hun worpen minder krachtig waren,
gooiden ze hun sterren alle kanten op.
Ze dachten zo de wedstrijd te frustreren,
een remise te forceren.

Toen trad naar voren een van de goden,
een kleintje tussen de groten.

Hij greep wat gruis uit de ruimte,
kneedde het tot een planeet, een bal van aarde,

en liet hem los in hun midden.
Hij gaf het een zet en het ding begon te draaien.

Deze aarde telt de tijd, zei hij.
Blijf hier wachten, allemaal.
Ik ga naar alle sterren, de eerste tot de laatste.
Een van de geesten zal me vergezellen.
We reizen op uiterste krachten, heen en weer.
Tel bij elke reis tot we weer terug zijn het aantal rotaties ,
zo bepalen we de winnaar.

De geesten hadden geen weerwoord
en moesten het voorstel aanvaarden.

En zo geschiedde:
god en geest, ze gingen en kwamen, gaan en komen.

Vermoedelijk zullen de goden het spel gaan winnen,
maar het is pas zeker als de laatste afstand is gemeten.

Oorsprongverhaal 2

Het was de tijd dat de zon nog alleen was.

In de ochtend kwam hij op,
's avonds in donker liet hij zich zakken in zee.
Zo verliepen de dagen, zo verstreken de jaren.

Op een dag kwam uit niets
de verschijning van de maan.
De zon zag haar en was op slag verliefd.

Opgewonden en ontregeld,
begon de zon overdreven te stralen.
En om indruk te maken plonsde hij 's avonds in zee.

De zon kwam heel diep in het water,
raakte de bodem en sloeg
een gat in de aardlaag.

De aarde bleek zwanger van leven.

Uit het gat stroomden de vissen,
ook dieren met poten, rassen en soorten,
ze zwommen ademsnakkend naar boven
en zagen het daglicht.

Dat gebeurde lang geleden.
De wereld werd Moeder Aarde
en zon en maan werden geliefden,
voor eeuwig verbonden.

Oorsprongverhaal 3

Toen er nog geen mensen waren,
geen dieren, vogels noch vissen.
was de wereld woest en mooi,
de lucht brandschoon.

Daar in die onbegonnen wereld
lag op de grond een steen,
een witte kei tussen blaadjes en takken,
en steen zo groot als een paasei.

Op een goede dag zweefde er een zaadje door de lucht
en dat zaadje landde bovenop de steen.
Het voelde zich er meteen thuis,
nestelde zich in een groef en klemde zich vast.
Hoe hard de wind ook waaide,
hoe hard de regen striemde,
het zaadje bleef geduldig zitten in de steen.

Blaadjes vielen op de grond, rond en om de steen,
jaar in, de ene herfst na de andere, eeuw uit.
Steeds weer werden blaadjes modderig en rot.
Op een bepaald moment was er in de bladerlagen
om en onder de steen een aardgaslaagje ontstaan.

Op zekere dag gebeurde er een wonder van toeval:
het zaadje was in de loop van eeuwen
zo diep in de steen doorgedrongen dat het midden was
bereikt.

Op hetzelfde moment was er een windstoot waardoor
een tak van de boom brak.

De tak viel bovenop de steen waardoor de steen opzij
werd gerold.

Doordat er ruimte kwam tussen de steen en de aarde,
ontsnapte er wat aardgas, vluchtig naar de lucht.

Het was alsof dat gas ademde over de steen.

Het onmogelijke was gebeurd: de steen was bevrucht.
Vier weken later brak de steen open
en een kuiken kroop eruit.

Het kuiken werd groter, volwassen
en legde eieren, alsof het nooit anders had gedaan.

Oorsprongverhaal 4

Aan de ene kant van Alles is er het heelal.
Lang, heel lang geleden was het heelal nog leeg,
het donker was heel en ongerept. Er was niets.
Het was ruimte zonder diepte, nacht, niemandsland.

Aan de andere kant van Alles is het Godenrijk.
Daar houden de Goden hun bestaan.
Het Godenleven is perfect – niets kan er beter.

Perfectie is prachtig, maar ook wel een beetje een sleur.
Om de sleur te doorbreken trekt de Godenfamilie
er zo nu en dan op uit, op vakantie! Dan reizen ze.
Dan bekijken ze plaatsen waar het perfecte evenwicht
nog niet bereikt is, dan gaan ze op zoek naar oorden
waar nog van alles mogelijk is.

Op een van hun reizen kwamen de Goden bij het heelal,
die poel van niets, dat peilloze zwarte gat.
Ze besloten er te rusten.
Het jongste godenkind, ongedurig als altijd, wilde actie
en stelde voor om in dat grote zwarte veld Jeu de Boule
te spelen. Een lichtgevende bal kon dan de bal zijn waar
zo dicht mogelijk
naar toe gegooid moest worden, de cochonnet.

De anderen lachten, die kleine had waarlijk een goed
idee.

En zo begonnen ze.
God de Vader gooide een zon in het heelal en stuk voor
stuk gooiden de godenkinderen hun boules naar die
zon.
De oudste Godenzoon gooide met grote, zware ballen,
de jongste gooide kleintjes, de middelste gooide kluiten
van steen en water, een ander gooide ballen met
kristal, een met vuur, een van ringen, een met ijzer...
ze hadden allemaal hun eigen ballen zodat ze steeds
konden zien wie er won.
Omdat ze hun boules niet konden terughalen,
gaf God de Vader ze steeds weer nieuwe.
En langzaam werd de ruimte licht van alle zonnen die
hij gooide.

Na verloop van tijd was het tijd om te stoppen.
De Godenfamilie trok huiswaarts, hun vakantie was ten
einde. Maar sindsdien stoppen ze bij elke vakantiereis
even bij het heelal om zonnen en stenen in het donker
te gooien.

Oorsprongverhaal 5

Er was eens niets.

Het was niet veel, maar het was een begin.

En waar wat begonnen is, daar gebeurt iets,
want van het een komt immers het ander.

Ook hier.

Er gebeurde in het begin echt niet veel,
het zou ons waarschijnlijk in een andere situatie
niet eens zijn opgevallen,
maar op zichzelf was dat begin een hele ommezwaai.

Te vergelijken met een geboorte.

Het was zoiets als een nieuwe kijk,
van zwart naar wit, of zo,
of kleur waar eerst aan kleurloosheid was,
vanuit stilstand in beweging.

En dat was nog niet alles,
want gebeurtenissen hebben altijd gevolgen.

En daar blijft het niet bij,
want die gevolgen hebben ook weer consequenties.

Een kettingreactie, als het ware.

De een doet dit, de ander denkt dat ervan, reageert zus
en voor je het weet heb je de poppen aan het dansen.

Dan vraag je je af hoe het in godsnaam
allemaal zo ver kon komen.

Het is goed om zo af en toe terug te keren naar het
begin.

Dat schept helderheid.

Het begon dus allemaal zo: Er was eens niets.

Nu zitten wij met de gevolgen.

Nemen we daar verantwoordelijkheid voor?

Als we dat niet doen, dan wordt het nooit wat.

Oorsprongverhaal 6

De wereld was aan zeven dagen gewend,
zeven spaken in het wiel van de tijd
en het draaide zo goed en zo kwaad als het ging.

Toen God voldoende was uitgerust,
op krachten gekomen,
energie als van een jonge God,
was Hij klaar voor de volgende dag, de Achtste.
Dat was de dag die de wereld zou veranderen.

Zoals een extra chromosoom in een weke cel
het lichaam uit het lood kan brengen,
zo ontstaat er eerst achterstand en remming,
maar in de ruimte van de terugval
ontwikkelt zich iets beter, een nieuwe wereld.

God pakte de wereld en zette hem stil.
Toen greep Hij een straal van de zon
en plaatste hem in de week,
als een spaak in het wiel.

De achtste dag kwam tussen zondag en maandag.
Zo konden de mensen zelf kiezen
of het nog weekend was of doordeweeks.

God noemde de nieuwste dag Keusdag.
Zus of zo, dit of dat – en op dat moment
realiseerde God dat Hij zelf ook kon kiezen.

Even keek God naar de ademloze wereld,
de wereld van 21 december 2012,
en het leek of Hij twijfelde, ernstig twijfelde,

maar ineens uit het niets,
maar gaf Hij de aarde toen een zetje –
en we draaiden.

We kregen gewoon weer een volgende dag –
Wereld 2.0.

OORSPRONGVERHAAL 6

door Henk Willems

De wereld was aan zeven dagen gevond,
zeven spaken in het wiel van de tijd
ge het draaide zo goed en zo kwaad als het ging.

Maar God voldoende was uitgerust,
op krachten gekomen,
ernste als van een jonge God,
wan Hij Maar voor de volgende dag, de Achtste.
Dat was de dag die de wereld zou veranderen.

Zoals een extra chromosoom in een welke cel
het lichaam uit het lood kan brengen,
zo zie je in het groot ook eerst achterstand en remming,
maar in de ruimte van de terugval
ontwikkelt zich iets beter, een nieuwe wereld.

God pakte de wereld en zette hem stil,
Toen greep Hij een straat van de zon
en plaatste hem in de week,
als een spook in het wiel.

De achtste dag kwam tussen zondag en maandag.
Zo konden de mensen zelf kiezen
of het nog weekend was of doordeweeks.

God noemde de nieuwe dag Kersdag.
Zus of zo, dit of dat – en op dat verstaide moment
realiseerde God dat Hij zelf ook kon kiezen.

Even leek God naar de ademloze wereld,
de wereld van 21 december 2012,
en het leek of Hij twijfelde, ernstig twijfelde,

maar ineens uit het niets
gaf Hij de aarde toen een zet –
en we draaiden.

Wie krijgen gewoon weer een volgende dag –
Wereld 2.0

NATUURKUNSTPARK 2012

HET BEGIN VAN DE WERELD

1.

Willem Hoogeveen – De spelende mens De nieuwe wereld een voetbal met sterren. Voetballen kan niet zonder handen. *Een samenwerking tussen Willem en voetbalclub SV Lelystad.*

3.

Anita de Harde – Golf van de schepping Wie verdrinkt, die rijst later met meer inzicht uit het water op.

5.

Daad – De bank van de levenskunstenaar Voor wie in de laagte leeft, kan het nieuwe alleen maar omhoog. *Een samenwerking tussen Daad en mensen met verslavingsproblematiek en/of geestelijke problemen die maatschappelijke ondersteuning nodig hebben.*

6.

Rob van den Broek en Wendela van Lynden – De tien geboden Nieuwe wereld, mens en natuur, nieuwe leefregels. *Een samenwerking tussen Rob en Wendela van de deelnemers van het activiteitencentrum Interakt Contour Het Rode Klif.*

2.

Rob van den Broek – Stilstaan De wereld in twee bankjes; waar begint mijn nieuwe wereld?

4.

Alexandra Klein - Kooi van Faraday Gevangen? Nee, een systeem van trilling, de wereld voor het kiezen.

7.

Ninette Koning – Levensgolf De golf van water naar leven, van groeien naar verder. *Een samenwerking tussen Ninette en bewoners van de Hollandse Hout.*

8.

Mariël Bisschops – I've heard there was a secret chord De toekomst ligt verborgen in het heden. Luister maar en je ziet het. *Een samenwerking tussen Mariël, een vriendengroep uit Lelystad en The New Land Singers Flevoland.*

**THE NEW LAND SINGERS
FLEVOLAND ZINGEN BIJ
DE OPENING!**



9.

Karin van der Molen – Het begin De wereld begint bij de vernietiging. Het nieuwe schiet op uit de grond.

10.

Michel Bongertman – Mal voor de nieuwe mens Voor de nieuwe wereld zijn nieuwe mensen nodig. Hier ligt de mal.

11.

Sonja Rosing en Marisja van Weegberg – 21 – 12 – 2012 = 11 Een blauwe Ark, vast in de bomen. Klaar voor gebruik. *Een samenwerking tussen Sonja, Marisja en bewoners van Sidhadorp.*

12.

Anthea Simmonds – Roll out the red carpet De nieuwe wereld in première. Stappen, flaneren, zwaaien of struikelen?

PLUS

Hein Walter – zes oorsprongverhalen

De kunstwerken zijn te bezichtigen vanaf zaterdag 30 juni t/m 22 december 2012.

De opening is op 30 juni – 14.00 uur bij het bezoekerscentrum.

U bent van harte welkom.



SNS REAAL FONDS

HET FLEVO
LANDSCHAP



kunstenaars vereniging flevoland

Dit project is mogelijk gemaakt door financiële steun van de gemeente Lelystad, Cultuurscout Lelystad en het SNS REAAL Fonds

Organisatie: Michel Bongertman, Trudy van der Meer en Hein Walter